

I

Port Harcourt, 2006

Hij kwam in oktober. Zijn komst was onaangekondigd, onofficieel. Een lichte kloep op de deur, net toen de zon zich op die zachte avond vlak voor haar terugtrekken nog één laatste keer liet zien, en daar stond hij, op zijn badslippers, met een GHANA MUST GO-shopper op zijn schouder gehesen, naast Anozie, Obiefuna's vader. Ze leken allebei moe van de lange reis. Toen Anozie had gezegd dat hij in de winkel wel een extra paar handen kon gebruiken, wist Obiefuna niet wat hij moest verwachten, maar het was op de een of andere manier niet de lange verschijning die nu met zijn tas tegen zijn borst gedrukt licht beteuterd naar zijn stoffige voeten stond te staren. Hij stak een kop boven Obiefuna's toch al opvallend lange vader uit, maar het was de egale, donkere tint van de huid van de jongen die ervoor zorgde dat Obiefuna's blik net iets langer op hem bleef rusten toen hij de deur voor ze opendeed. De jongen leek te twijfelen of hij Anozie naar binnen moest volgen of rechtsomkeert moest maken. Na een korte aarzeling stapte hij het huis in en sloeg Obiefuna's aanbod om hem met zijn bagage te helpen tactvol af.

‘Welkom, Papa,’ zei Obiefuna zonder zijn ogen van de jongen af te wenden.

Anozie antwoordde met een grom. ‘Waar is je moeder?’ vroeg hij toen hij met een overdreven zucht op de bank was geploft. De tocht vanuit hun geboorteplaats Igbo Ukwu duurde op zijn minst zes uur en kon je volledig uitputten.

Alsof het zo was afgesproken kwam op dat moment Obiefuna’s moeder, Uzoamaka, uit de keuken tevoorschijn. Ze stopte in de eetkamer en keek strak naar de nieuwe jongen, die met zijn hoofd lichtjes gebogen op een kruk tegenover Anozie zat. Met een enkele blik nam ze zijn tassen en de situatie in zich op. ‘Welkom,’ zei ze tegen Anozie. En toen de jongen zich haastte om haar te begroeten, knikte ze hem toe.

‘Haal een glas water voor me,’ zei Anozie tegen Obiefuna. Hij vermeed oogcontact met Uzoamaka. Precies een week geleden was hij naar Igbo Ukwu afgereisd om als adjunct-secretaris deel te nemen aan een belangrijke bijeenkomst in het dorp en hij werd pas morgen weer thuis verwacht; in zijn eentje, welteverstaan. Pas toen Obiefuna terugkwam met een glas water en hij een slok had genomen en het glas op tafel had gezet, richtte hij zich tot Uzoamaka.

‘Dit is Aboy. Ken je hem nog? De derde zoon van wijlen Okezie. Hij is net klaar met de middelbare school en wil graag een vak leren. Zijn oom is me na de bijeenkomst naar huis gevolgd en smeekte me om hem mee te nemen. Iedereen denkt dat hij het snel zal oppikken.’

Uzoamaka keek naar Aboy om hem nog eens in zich

op te nemen. Hij had zijn benen beschermend om zijn tas heen geslagen en zat met zijn enkels gekruist. Terwijl Uzoamaka hem onderzoekend aankeek, trok hij de tas nog wat dichter naar zich toe. Het geknisper van de shopper doorbrak de stilte die in de woonkamer hing.

‘Obiefuna, laat Aboy zien waar hij zijn spullen kan laten,’ zei Uzoamaka uiteindelijk in het Engels.

Aboy leek te schrikken toen hij zijn naam hoorde, maar stond op van het krukje en liep achter Obiefuna aan, de kleine woonkamer uit, de gang door, naar de bescheiden slaapkamer die hij deelde met zijn broer Ekene. Daar liet Aboy eindelijk de shopper los en keek hij toe hoe Obiefuna hem in de kledingkast zette. Obiefuna draaide zich om naar Aboy omdat die iets had gezegd.

‘Wat?’

‘Waar is de latrine?’ herhaalde hij, in Igbo.

‘Latrine?’

Hij knikte. Toen hij Obiefuna’s verwarring zag, maakte hij een hurkende beweging. Het duurde even voor Obiefuna het begreep. ‘O, je bedoelt de wc?’ vroeg hij.

Aboy aarzelde en knikte toen nog eens.

‘Loop maar mee,’ zei Obiefuna. Hij leidde Aboy de kamer weer uit en wees naar de deur van de wc aan het eind van de gang. Aboy liep met aarzelende stappen naar de deur en duwde hem voorzichtig open. Obiefuna vroeg zich af hoelang hij al had gewacht tot hij kon gaan. Had hij die hele reis vanuit het dorp met volle darmen rondgelopen? In de wc keek Aboy verward om zich heen, waardoor Obiefuna ook het kamertje in stapte en op het watersysteem tikte, om vervolgens in gebroken Igbo te zeggen:

‘Dit is waar je zit om het te doen. En dan doorspoelen met een emmer water. Snap je ?’

Aboy leek er even over na te denken en knikte toen. Hij draaide zijn hoofd naar Obiefuna met wat Obiefuna achteraf beschouwde als zijn eerste echte glimlach sinds zijn aankomst.

Die avond stond Obiefuna bij de slaapkamer van zijn ouders met zijn oor tegen de deur gedrukt om te horen wat ze bij het naar bed gaan tegen elkaar zeiden.

‘*Anam asi*, je had me op zijn minst kunnen zeggen dat je vandaag met hem zou komen. Hoe kun je nou zomaar iemand mee ons huis in nemen en verwachten dat ik daar blij mee ben?’ protesteerde Uzoamaka.

‘Maar ik wist zelf niet eens dat ik met hem zou terugkeren,’ zei Anozie. ‘Ik heb toch verteld dat Shedrach me na de bijeenkomst naar huis is gevolgd? Trouwens, hij vroeg het ook nog eens waar de hele *umunna* bij stond. Wat had ik dan moeten doen? Hem afwijzen?’

Uzoamaka maakte een sissend geluid. ‘Waarom verbaast me dat niet? Die bedrieglijke gluiperds weten precies hoe ze moeten krijgen wat ze willen.’

Anozie grinnikte. ‘Uzoamaka, de familie heeft het niet makkelijk gehad sinds de dood van Okezie.’

‘Nou, daar kan deze familie over meepraten,’ beet ze terug.

Anozie liet een overdreven vermoeide geeuw horen. ‘Hij blijft hier niet lang.’ Zijn stem klonk nu traag en lijsig van de slaap. ‘Het zal je verbazen hoe snel de jaren voorbij vliegen. En ik ga ervoor zorgen dat hij zich nuttig maakt in die tijd.’